

Angela Marsons

GYILKOS IGAZSÁG

Angela Marsons

GYILKOS IGAZSÁG

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Dying Truth

Copyright © Angela Marsons, 2018
First published in the English language in Great Britain in 2018 by
Bookouture. This Hungarian language edition is published by
arrangement with Bookouture and Little,
Brown Book Group, London.

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

ISBN 978 963 452 559 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA
Borító nyomdai előkészítése P'ART 94 Bt.

Nyomta és kötötte a GENERÁL NYOMDA Kft., 2021
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

1. fejezet

Hat nappal korábban

Sadie Winters körbekémlelt a konyha bejáratánál, ledobta a táskáját, és a kabátzsebéből elővette az egyetlen még maradt cigarettáját. Két hónappal ezelőtt fedezte fel ezt a helyet, a bejáratot valaha a campuson dolgozó cselédek használták. Szerencsére egyik osztályteremből sem lehetett az ebédlőszárny nyugati oldalára látni.

Csak egy perc, gondolta ahogy megpróbálta kiegyenesíteni a zsebében kissé elgörbült cigarettát. Néhány békés pillanat, mielőtt továbbbsiet a következő órára, és a terembe érve elnézést kér a késésért. Egy pici esély, hogy kissé lecsillapítsa a fejében zsiabongó káoszt.

Az öngyújtó lángját eltakarta a március végi szél elől, és megfogadta, hogy ez lesz az utolsó cigarettája. Az ebédlőben sorban állva véletlenül meghallotta az egyik idősebb lányt, aki azt ecsetelte, hogy nem bírja ki a matekórát, ha nem gyújt rá előtte. Azt mondta, az megnyugtatja. Így aztán pár nappal ezelőtt Sadie ellopott egyet a lány táskájából, és ő is kipróbálta. Persze tudta, hogy ettől még nem fog megnyugodni. Tudta, hogy szén-monoxidot szív magába, amittől majd csökken az izmaiba jutó vér mennyisége. De egy rövid ideig mégis jó érzés volt.

Hosszan szívott a cigiből, engedte, hogy a füst átjárja a tizenhárom éves tüdejét, és közben eszébe jutott az első próbálkozása és az azt követő köhögőroham. Úgy képzelte, mintha sűrű pára kavarogna egy tiszta pohárban. Nem akart dohányozni. Nem akart függővé válni, sem a cigitől, sem mástól, de a tabletták már semmilyen hatással nem voltak rá. Kezdetben elzsibbadt, elkábult tőlük, lecsendesedtek

az ártalmas gondolatai. Csillapodott a benne fortyogó düh, mintha becsomagolta volna valamibe. Már nem jelentett veszélyt számára. Ez azonban mostanra elmúlt. Mint felhőkből kiálló hegycsúcsok, a düh, a sötétség még rosszabb lett, mint korábban.

És most még kénytelen volt leülni egy idióta pszichológussal is, hogy a „problémáiról” beszélgessenek, mert a szülei ezt jó ötletnek tartották. Abban bíztak, hogy így majd nem egy vadidegennek önti ki a szívét. Csak hallgatta a férfi lágy, együttérző hangját, ahogy a diszkréciójáról biztosította. Ahogy többször is megismételte, neki bármit elmondhat. Mintha ez valaha is megtörténhetne. Főleg azután, hogy a férfi megmutatta a papírt, ami azt bizonyította Sadie számára, hogy senkiben sem bízhat.

A fenébe!, gondolta, és eldobta a cigarettacsikket. Nem fogja hagyni, hogy ezt tegyék vele. Túlságosan sokáig tartotta magában.

Tisztában volt vele, hogy nem lett volna szabad megtudnia, mi történt. Semmiről sem lett volna szabad tudnia. Azt hitték, sikerült eltitkolniuk, azonban tévedtek. Tovább nőtt a távolság, ami a családjától elválasztotta. Mindannyian tudták, amit ő nem. Újabb bizonyíték, hogy nem tartozik közéjük.

Mindig is érezte, mindig is tudta. Ő egészen más volt, mint a nővére, az okos, imádni való, csinos Saffie, aki angyali ragyogással töltötte be a helyiséget, ha belépett valahová. Benne nem volt meg a könnyed báj, a lefegyverző mosoly. És persze, Saffie mindig tökéletes volt, csakis ő lehetett a kedvenc, függetlenül attól, hogy mit csinált rosszul.

Sadie letörölte a szemébe toluló könnyeket. Nem fog sírni. Nem adja meg nekik ezt az örömet. Azt fogja tenni, amit mindig is: visszahúzódik a kemény páncélja alá, és úgy tesz, mintha nem érdekelné a dolog.

Nem segítettek neki. Kétségbeesetten könyörgött, érvelt, hogy vegyék ki a Heathcrestből, és engedjék, hogy egy olyan iskolába járjon, ami közelebb van a házukhoz. Gyűlölte azt az áporodott elitizmust és a tradíciót, amely gyanúsak találta az egyéniséget, elnyomta

a kreativitást, az egyéni kifejezőmódot, és csakis az alkalmazkodást hirdette. Egy börtön volt ez a hely. De nem, a szülei elutasították a kérését. Az ő gyerekük nem fog a helyi állami iskolába járni. A Heathcrest majd szépen felépíti Sadie jellemét. Kapcsolatokat szerezhet, amelyek egy életen át szolgálhatják őt. Szövetségeket, akikben megbízhat. De ő nem akart kapcsolatokat és szövetségeseket. Barátokat akart. Egyszerű barátokat.

Mélyen a lelkébe mart az igazságtalanság, ahogy mindketten Saffie segítségére siettek. A szüleinek mindig sikerült egyre újabb módokat találni, hogy éreztessék Sadie alárendelt szerepét, és általában még csak észre sem vették.

De ebből elég!, gondolta eltökélten. Ma este felhívja őket, és gondoskodik róla, hogy ezúttal meg is hallgassák. És nála van a megfelelő fegyver, amit nem fél használni. A tudás hatalom.

Kilépett a sarkon, és hirtelen egy ismerős alak jelent meg előtte.

– Jé, mit kere... – kezdte a kérdést, de a szavai elakadtak, amikor egy ököl csapódott a bal halántékába. Minden elhomályosult előtte, és érezte, hogy a földre zuhan.

Mi történt? Mit csinált?

El sem tudta képzelni.

Egy második csapás érkezett, ezúttal a tarkójára, és nem egy ököl, hanem egy láb volt a végrehajtó. Aztán egyre gyorsabban kezdtek záporozni a rúgások, miközben Sadie megpróbálta védeni magát. A döbbség agya igyekezett felfogni, mi történik, a veséjére mért rúgástól elviselhetetlen fájdalom futott végig a testében. Védekezni akart, de a gondolatait egyvalami kötötte le: ez biztosan valami tévedés. Az ütések, rúgások azonban egyre vadabbak lettek.

A földön fekve megpróbált megfordulni, de egy újabb rúgás után valami fémes ízt érzett a szájában. Kiköpte a folyadékot, ami azzal fenyegetett, hogy lecsúszik a torkán. Egy vörös folt jelent meg pár centire az arcától.

A bal szemével már alig látott.

Rettegés fogta el, miközben öklök és lábak folyamatosan ütlegel-

ték, az egész teste égett a fájdalomtól. Eltűnt a zavarodottsága, már csak a rettegés és a kín maradt.

Olyan erős fájdalom hasított bele, hogy azt hitte, kiszakadnak a belső szervei, már levegőt is alig kapott. Felkiáltott. A bal szemével már egyáltalán nem látott, és a jobb is kezdett elsötétülni.

– K-kérem... – könyörgött, és megpróbált ébren maradni.

Aztán egy utolsó csapás érkezett a fejére, és teljesen elsötétült előtte a világ.

2. fejezet

– Bryant, ugye ez csak egy vicc volt? – kérdezte hitetlenkedve a volánnál ülő Kim, és a férfi felé fordult.

Nemrég fejezték be egy nő meghallgatását, aki végül meggondolta magát, és mégsem volt hajlandó bíróságon vallani az erőszakos férje ellen. Kim döbbenten figyelte, hogy a nőt semmivel sem tudják rávenni a véleménye megváltoztatására.

Előtte heteken át győzködték, hogy az egyedüli helyes dolgot teszi, és a bizonyítékok birtokában a férfit lecsukják, de az anyós egyetlen látogatása elég volt ahhoz, hogy lenullázza az addigi kemény munkájukat.

A férj pár óra múlva ismét otthon lesz, és Kim fogadni mert volna, hogy Mrs. Worley még ma este tele lesz új sérülésekkel, zúzódásokkal. A párnak szerencsére nem volt gyereke, máskülönben Kim értesítette volna a gyermekvédelmi szolgálatot. Jelen helyzetben azonban nem tudott mást tenni, mint hogy jelezze a központnak: ha a jövőben hívás érkezik az adott címről, azt mindenképp sürgősséggel kezeljék.

Tudta, hogy minden tőle telhetőt megtett, most mégis a legszí-

vesebben visszament volna a sorházi lakásba, hogy újra megpróbálja. Gyűlölte, ha valaki megúsza a jogos büntetést.

– Úgy érted, hogy csak poén? Nos, nem, sajnos nem.

– Pedig annyira közel voltunk, és nem tudom...

– Figyelj, főnök, egy tizenhárom éves lány van egy iskola tetején, és azzal fenyegetőzik, hogy leugrik. Mi vagyunk a legközelebb a helyszínhez.

– Oké, már megyünk is! – felelte Kim, és gázt adva elindultak Hagley felé.

A Heathcrest Akadémia egy koedukált magániskola volt, amely ötéves kortól egészen az egyetemig formálta a Black Country és környéke jómódú családjaiba született gyerekek eszét és lelkét.

Stourbridge szélén, festői környezetben helyezkedett el West Hagley lakónegyede és a Clent Hills között.

Kim soha senkit nem ismert, aki ebben a bentlakásos iskolában végzett volna. A Heathcrestben végzettek nem a rendőrségen kötöttek ki.

Úgy kalkulált, hogy ha a kétszer két sávos Manor Wayen megy, és onnan tér le a Hagley Wood Lane-re, akkor pár perc alatt odaérnek. Az már persze teljesen más kérdés volt, hogy mit tehet majd, ha odaérnek. Nem éppen a taktikai érzékéről, a diplomatikusságáról vagy az érzékenységről volt híres, így kénytelen volt bevallani magának, hogy nem túl szerencsés, hogy pont ők kapták a riasztást.

Az ilyen esetekhez a képzett tárgyalók voltak a legjobb választás, utánuk jöttek azok, akiknek bár nem ez a legfőbb szakterülete, de kaptak ilyen kiképzést. Aztán azok, akik ilyen szerepre vágytak, majd a tanácsadók, az átlagemberek, és nagy sokára, a sor legvégén Kim.

– Vigyázok a táskádra, amíg beszélsz vele – ajánlotta Bryantnek, megtörve a csendet.

A sebváltó recsege, ropogva engedelmeskedett, amikor három másodperc alatt majdnem százra gyorsultak.

– Valószínűleg nem lesz már fent, mire odaérünk – felelte a férfi. – Egy ilyen helyen képzett szakemberek is vannak.

Na persze!, gondolta Kim, és lassított egy kanyarban, amit egy kis járdasziget követett. Pár hónapja olvasott egy cikket, hogy sok millió fontból az orvosi szárny bővítését tervezik. Úgy tűnt, az iskolának jobb lehetőségei vannak, mint a legtöbb környékbeli városnak.

– A következő utca balra – közölte Bryant épp abban a pillanatban, amikor Kim kitette az indexet balra.

Egy egysávos aszfaltútra értek, amely kopasz, egymásra hajló fűzfák alatt kanyargott.

Aztán az út egy kavicsos autófelhajtóvá szűkült, és kiegyenesedett. Kim nem törődött a kocs oldalánál felferődő kavicsokkal – az autó Bryanté volt –, és nagy sebességgel közelítette meg a Tudor–Jakab-stílusú épületet.

– Idő? – kérdezte.

– Négy perc – válaszolta a férfi a riasztástól a helyszínre érkezésig eltelt időre utalva.

Az épülettől jobbra egy impozáns harangtorony magasodott.

– Bryant... – kezdte Kim, amikor az épület felé közelítettek.

– Nem látok fent senkit – mondta Bryant, miközben csikorogva megálltak, pár méternyire a lefelé bámuló tömegtől.

– Úgy tűnik, igazad volt – mondta Kim a rémült arcok felé közelítve.

A lány már tényleg nem volt fent.

3. fejezet

– Rendőrség, adjanak utat! – adta ki az utasítást Kim, és átverekedte magát a felnőttekből és diákokból összeverődött tömegen.

Az emberek már nem szörnyülködtek, már nem voltak annyira megdöbbenve, de a tátva maradt szájából Kim azt szűrte le, hogy

csak nemrég hagyták abba. A francba, ha túllépte volna a megengedett sebességet, akkor lehet, hogy még időben érkeznek.

– Már elindult egy mentő – szólt egy remegő női hang valahol Kim mögött.

A felügyelő nem törődött vele. Itt a mentő már nem segíthet.

– Küldjön el innen mindenkit – mondta egy elegánsan öltözött férfinak, aki a földön fekvő alak fölé hajolt.

A férfi egy pillanatig még habozott, majd engedelmeskedett a parancsoknak.

Hallotta, ahogy Bryant hangosan zavarja el a diákokat.

De már ez is elkészt, többé nem tudják feledni a látványt. Újra meg újra bevillan majd a kép, és kísérteni fogja őket álmukban. Kim sosem értette, hogy az emberek miért szeretik a drámai dolgokat, és miért nem képesek elengedni őket.

– A rohadt életbe! – motyogta magában Kim, amikor közelebb-ről is szemügyre vette a földön fekvő kis testet.

A lány az iskola egyenruháját viselte. A sárga blúz meggyűrődött, és kicsúszott a barna szoknyából, ami viszont feltűrődött, így láthatóvá vált a kislány fenéke. Igaz, a fekete harisnya eltakarta, de azért Kim lehajolt, és gyengéden lehúzta a szoknya szélét.

A lány arccal lefelé feküdt, a bal orcája a kavicsoknak nyomódott, és a becsapódáskor kifröccsent vér pirosra festette az apró fehér köveket. A jobb szeme a gyalogutat bámulta meredten. A bal karja előrenyúlva csavarodott ki, a jobb a teste mellett pihent. A két lába nyújtva volt, és az épület melletti nárciszsort szegélyező fémrács felé mutatott. A lábán fekete cipő, a jobbos talpán jól észrevehető szürke folt.

Kim úgy saccolta, a lány alig múltatott tízéves.

– Hogy hívják? – kérdezte, amikor visszatért mellé az elegáns férfi.

– Sadie Winters – érkezett a halk válasz. – Tizenhárom éves – tette hozzá a férfi.

Úristen!, gondolta Kim.

A férfi kezét nyújtott neki a lány holtteste fölött.

– Brendan Thorpe, én vagyok a Heathcrest igazgatója.

Kim nem fogott vele kezét, csak biccentett.

– Maga vette észre a tetőn? – kérdezte.

A férfi a fejét ingatta.

– Hallottam, hogy valaki kiabál a folyosón, hogy egy gyerek a tetőn azzal fenyegetőzik, hogy leugrik. Azonnal hívtam a rendőrséget, és mire ideértem...

– Már leugrott?

A férfi nagyot nyelt, és bólintott.

Kim fel nem tudta fogni, mi visz rá egy tizenhárom évest, hogy eldobja magától az életet. Ennyire rosszul érezte magát?

– Még csak gyerek volt – suttogta Brendan Thorpe.

Kim tudta, hogy egy gyerek problémája sem lehet kevésbé fontos vagy kevésbé súlyos, mint egy felnőtté. Minden relatív. Talán csak szakít a barátjával, és azt gondolja, vége a világnak. A kétségbeesés érzése nem a felnőttek kiváltsága.

Egy autó kerekei megcsikordultak a kavicson, Kim a hang irányába fordult. Két járőrkocsi és egy mentő állt meg Bryant Astrája mögött.

Kim megismerte Plant felügyelőt, a mindig napbarnított, kedves tisztet, akinek a hófehér haja és szakálla erős kontrasztot mutatott a bőrszínével.

A férfi elindult Kim felé, és Bryant is megjelent.

– Úgy tűnik, öngyilkos lett – mondta Kim, és vázolni kezdte a történeteket.

Hiába ők értek először a helyszínre, nem az övük lesz az ügy. Az öngyilkosság nem a bűnügyiekhez tartozik, csak annyi közülük van hozzá, hogy a boncolás után ők bólintanak rá a patológus véleményére a halál okát illetően.

Közben persze értesíteni kell a szülőket, ki kell hallgatni a tanúkat, ki kell adni egy közleményt – de ezt nem Kim és még csak nem is a csapata végzi majd.

– A neve Sadie Winters, tizenhárom éves – mondta Plantnek.
A férfi néma fejcsóválással fejezte ki a sajnálatát.

– Az a férfi ott Brendan Thorpe, az igazgató. Ő telefonált a rendőrségre, de mire ideértünk, a lány leugrott.

– Köszönjük – bólintott Plant felügyelő –, innentől átvesszük az ügyet...

Félbehagyta a mondatot, mert egy női hang közeledett feléjük.

– Ő az? – kiabálta a hang.

Mindannyian megfordultak, és egy szőke lányt láttak az iskola egyenruhájában, amint kitér az igazgató elől, és egyenesen feléjük tart.

– Engedjenek oda! – kiáltotta a lány. – Látnom kell, hogy tényleg ő az!

Kim úgy helyezkedett, hogy elállja az utat az áldozat felé, és megfeszítette a testét, hogy ha kell, ellenálljon a lökésnek. A lány úgy ment feléjük, mint egy rögbijátékos, úgy tűnt, senkinek a kedvéért sem fog megállni.

– Állj meg! – mondta Kim, kissé lejjebb engedte a súlypontját, és megfogta a lányt, hogy az ne tudjon átjutni rajta.

A lány csak pár centivel volt alacsonyabb nála, és a nyakát nyújtogatva próbált a holttestre nézni, de Bryant és Plant is úgy állt, hogy ne lásson oda.

– Kérem, engedjen oda! – kiabálta a lány Kim fülébe egészen közletről.

– Nagyon sajnálom – mondta Kim és igyekezett feltartani.

– Muszáj tudnom – kiáltotta a lány.

– Ki vagy...

– Kérem, engedjen át! A nevem Saffron Winters, és Sadie Winters a húgom!